

JÓ VADÁSZATOT!



A FŐVÁROSI ÉS PEST MEGYEI
VADÁSZKAMARA LAPJA

2013/1

Hírlevél



- Üzenet
- Vélemény a vadászati törvényhez
- A vadászat ára
- Felmérési eredmények
- Ragadozógazdálkodás
- A visszatartó kábeles csapdákról
- Miért zöldebb...
- Megalakult a csapdázó egyesület
- A mérgezés „leve”
- Programok

Mottó:

„Zsákmányát a mohó kocapuskás a hátizsákjában, az igazi vadász a szívében viszi haza az erdőről-mezőről.”

(Szűtsy Lóránt)

Meghívó

KEDVES VADÁSZTÁRSAK!

Az OMVK Fővárosi és Pest Megyei Területi Szervezete sportvadász osztályának ülését a vadászkamaráról szóló törvény, valamint az alapszabály szerint, 2013. június 8-án, 9.30 órára, az alábbi napirenddel összehívom:

1. A sportvadász alelnök beszámolója
2. Jelölőbizottság és szavazatszedő bizottság megválasztása
3. A megyei küldöttek megválasztása

Kemenes Miklós
alelnök

KEDVES VADÁSZTÁRSAK!

Az OMVK Fővárosi és Pest Megyei Területi Szervezete hivatásos vadász osztályának ülését a vadászkamaráról szóló törvény, valamint az alapszabály szerint, 2013. június 8-án, 9.30 órára, az alábbi napirenddel összehívom:

1. A hivatásos vadász alelnök beszámolója
2. A jelölőbizottság és szavazatszedő bizottság megválasztása
3. A megyei küldöttek megválasztása

Guzsik Alfréd
alelnök

KEDVES VADÁSZTÁRSAK!

Az OMVK Fővárosi és Pest Megyei Területi Szervezete 2013. június 8-án, 9.30 órára összehívott osztályülésein megválasztott megyei küldötteinek **küldöttgyűlését** 2013. június 8-án, 11.30 órára, az alábbiak megválasztását célzó napirenddel összehívom:

- a területi szervezet vezetősége;
- az etikai bizottság elnöke és tagjai;
- a vadvédelmi és vadgazdálkodási bizottság elnöke és tagjai;
- a felügyelőbizottság elnöke és tagjai;
- a területi szervezet országos küldöttei.

Rácz Gábor
elnök

**A meghirdetett gyűlések helye
mindhárom esetben:
TIT Stúdió Egyesület székháza
1113 Budapest, Zsombolyai u. 6.**

A szombati napot elsősorban a parkolási lehetőségek miatt választottuk, mivel e napon a környező utcákban ingyenes a parkolás.

Tisztelt Vadásztársak!

Felhívjuk szíves figyelmeteket, hogy a 2012–2013-as idényre tavaly kiváltott vadászjegyek érvényessége február 28-án lejárt. A jelenleg érvényes jogi szabályozás szerint – érvényes vadászjegy hiányában – a fegyvertartási engedélyt a rendőrhatalóság visszavonja. Kérjük, hogy aki eddig még nem tette meg, gondoskodjék vadászjegyének meghosszabbításáról! A Pest megyei vadászkamara a szokott rendben várja a vadásztársakat!

Nyitva tartás:

Hétfő, szerda: 8,30–12,00 óráig és 13,00–16,00 óráig,
Péntek: 8,30–12 óráig

Üzenet az utódoknak

„Mi, vadászok a második évezred fordulóján valamenynyien azért aggódunk, vajon hogyan leszünk képesek megőrizni a bennünket körülvevő természetet – vajon az utánunk születő generációk, nemes szenvedélyünk iránt vonzó utódaink vadászhatnak-e még?

Az emberiség az elmúlt évszázadban, főként annak második felében hibetetlen mértékben modernizálódott, a technikai újdonságokat felsorolni szinte képtelenség. Tudjuk, ez a folyamat nem fog lelassulni, sőt...

Mindeközben e természetből egyre nagyobb területeket hódítunk el, és tesszük ezeket kultúrsvatagga.

Három évtizede ha valaki megállt a Duna pesti rakpartján, és ott körbepillantott, a Gellért-, a Hármashatár- és a János-hegy, a kissé távolabbi Pilis vonulatai erdőkkel borított hegyek voltak. (Mára a város részeivé lettek, ami nevük trásmódjában is megmutatkozik [Gellérthegy mint városnegyed stb.] – Szerk.) Azóta a város elfoglalta a hegyeket, csak a csúcsukon viselnek emlékeztetőül erdőfoltokat; a múlt század elején, az 1920-as években a mai Petőfi és Lágymányosi híd közötti pesti Duna-part a fővárosi vadászok kedvenc vadkacsázó helye volt...

A viszonylag nemrégén átadott Hungaroring a korábban a területet bérlő vadásztársaság legkitűnőbb élőhelyén épült fel...

Utolsó könyvének címéül Széchenyi Zsigmond a „Denaturált Afrika” kifejező szó párt választotta, jelezve ezzel mindazt, ami néhány évtized alatt Afrikában is változott. Szegény ma forogna a sírjában, ha tudná: bizony, Afrikában manapság körülkerített farmokon folyik többnyire a vadászat, és szinte valamennyi rinocérosz jelet vagy rádióadót hordoz...

Mi idehaza röptetett kacsára, ládából kibocsátott fácánkakasra, vadaskertben nevelt disznókra vadászunk.

A vadászat egyre több pénzbe kerül, ugyanis a vadállomány fenntartása, az erdő- és mezőgazdasági károk megelőzése, a kárelhárító kerítések építése, a hivatásos vadászok munkabére, a gépkocsik üzemeltetése, a megszámlálhatatlan mennyiségű társadalmi munka, az egyre növekvő lőszérárak meglehetősen terhet jelentenek számunkra.

Vadgazdálkodás nélkül ma már nincs vadászat. Ahol nem bocsájtanak ki fácánokat, ott a fácánvadászat évei meg vannak számlálva.

Sokszor emlegetjük a híres tótmegyeri nagy fácánterítékeket, melyeket a hetvenes években meg lehetett ismétetni, sőt túl lehetett szárnyalni.

Pest megyében a Kis-dunai Aranyfácán Vadásztársaság évről évre képes ma is előteremteni az ezres terítéket.

Ma mindennek ára van – a felbők között szárnyaló rétisasoknak csakúgy, mint a tarka virágról felröppenő pillangónak.

A vadnak is ára van, melyben testet ölt mindaz a tevékenység, amit felnevelésére fordítottunk.

Nekünk, vadászoknak a kívülállók nehezen hiszik el, hogy védjük a természetet, hiszen célunk a vad elejtése. Kevesen értik meg, hogy a vadállomány fenntartása – mely a természet egészéből ki nem ragadható – minden vadász elemi érdeke, hiszen szeretne jövőre és tíz év múlva is vadászni, és szeretné, ha Önök, kedves utódaink ezt ugyanúgy megtehetnék.

Nem ígérhetünk mást: természetvédő és erdész barátainkkal mindent elkövetünk azért, hogy Önök is átérezhessék a szavakkal nehezen leírható tavaszi szalonkavárás meghitt pillanatait vagy az esti szürkületben elcsituló madárzajt követő ágroppanások után megjelenő vad másoknak nem átadható élményét.

Mindeközben tudjuk, nem lesz könnyű dolgunk, hiszen falvaink, városaink, ipari és mezőgazdasági területeink a természet rovására terjeszkednek.

Az egész emberiség előtt ma ott lebeg a kérdés: ember vagy elefánt?

Nem bízhatunk másban, mint abban, hogy ezt a kérdést néhány száz év múlva Önök is feltehetik még!

A fenti gondolatokat 2001-ben, a Millenniumi Vadászati Almanach Pest megyei albumában írtam.

Csak tizenkét év telt el közben, és bizony gondjaink e téren nem sokat változtak.

A fácán belátható időn belül, nagy valószínűséggel a fogoly sorsára jut, hacsak nem leszünk képesek országos közös akcióval cselekedni!

A Kis-dunai Aranyfácán Vadásztársaság tagjai is ma már csak emlékeznek a régi szép időkre.

A nyúlállomány feljövőben van, de csak ott, ahol a kártevők apasztása célirányosan és folyamatosan történik. *Nagy István* titkár úr mondását idézem: ott ahol erre nem fordítanak gondot, mindent a természetre bízunk, valószínűleg annyi nyúl sem marad, hogy „találkozni tudjanak” a területen.

A hivatásos vadászok „Aranszarka”-jelvényt kapnak teljesítményükért. Vannak közöttük olyanok, akik több kitüntetéssel is rendelkeznek. Mások számára meglepőnek tűnhet: ahol ők dolgoznak, kiemelkedő nyúlterítékek vannak ma is. (Mellesleg, aki nem tudná: a jelvény valóban aranyból van.)

Tizenkét éve még nem gondoltuk: a vaddisznó honfoglalásba kezdett.

Szinte alig van az országban hely, ahol immár ne jelent volna meg. Valljuk be, izgalom volt, hogy apróvadás területen vaddisznónyom jelezte az első érkezését. Az egyre gyűrűlő terítékek mellett, új ígéretet hordoztak...

Nemrég egy szerény terítékű vadászat után megkérdeztem: – Van nálatok vaddisznó? – Igen – hangzott a válasz. – Mennyit lőttetek az évben? – 46 darabot. – És tíz éve? – kérdeztem. – Akkor még nem volt itt a területen egy szál vaddisznó sem...

Sorra-rendre kapjuk telefonon a hívásokat: feltúrták

a kertet a disznók, még a kerítés alatt is átbújnak... A válaszuk az: ez nem is olyan régen még az ő területük volt, csakhogy a nyaralókkal, lakóházakkal kiszorítottuk onnan őket.

Miután lakott területen a vadásztársaságok semmilyen tevékenységet nem végezhetnek, minden alkalommal a helyi jegyzőhöz irányítjuk az ügyfeleket panaszuk megoldása érdekében.

Egy ideje mondom: lőni kellene a kocákat, nem megvárni, míg valami országos járvány nem csak a vad-, de a házisertés-állományt is elpusztítja.

A társaságok pedig nyugodt lélekkel várhatják majd a milliós vadkárszámlákat, ha idejében nem ébrednek.

Van tehát tennivaló. Reményeink szerint az új vadászati törvény, a Nemzeti Vadgazdálkodási Program előbb-utóbb megszületik. Kétségtelen, hogy a törvénykezés segítségünkre lesz a régi beidegződések korrekciójához és a korszerű vadgazdálkodás napi kérdéseinek megoldásához.

Nem győzöm eléggé hangsúlyozni a területes társaságok felelősségét: minden rajtuk múlik, főként pedig a náluk dolgozó hivatásos vadászokon, akik a napi feladatokat látják el. Az eddigiekhez képest a kiemelkedő teljesítményt nyújtók pedig nagyobb elismerést érdemelnek!

Rácz Gábor

Vadászaink véleménye a „Vadászati Törvény”-hez

Területi szervezetünk honlapján, 2012 tavaszán lehetőséget adtunk arra, hogy a vadászati törvény módosításával kapcsolatban minden vadász élhessen a véleménynyilvánítás lehetőségével. Az OMVK-tól, OMVV-től megkapott, *dr. Székely István* úr által összeállított gondolatébresztő anyagot valamennyi vadászatra jogosultnak és hivatásos vadásznak megküldtük.

Területi szervezetünkhöz, erre reagálva, négy vadászatra jogosult, húsz vadász, illetve egy földtulajdonos gazdálkodó, valamint a Magyar Környezetvédelmi Egyesület juttatta el véleményét.

A beérkezett véleményeket az alábbiakban összegezzük, követve *dr. Székely István* anyagának logikáját.

1. A tanyák, majorok vadászterületből való kivonását

egyszerűbbé kell tenni. Ne kötődjön a földhivatali bejegyzéshez. Számtalan olyan mezőgazdasági terület van, amely vadgazdálkodási szempontból értéktelen, sőt nem is vadászható (pl. bekerített gyümölcsös, állattartás céljából zárt terület), ahol a földtulajdonos nem is engedi a vadászatot (gyakran a belépést sem), ugyanakkor a földtulajdonosi gyűlésen szavaz, és a bérleti díjat felveszi. Megoldás lehet a 8 § /2/ c, és e, pont esetében, hogy ezek a területek csak akkor képezzék a vadászterület részét, ha e területek használati írásban nyilatkoznak arról, hogy a bekerített területen a vadgazdálkodási, vadászati tevékenységhez hozzájárulnak, azt elősegítik.

2. Egyöntetű vélemény, hogy a vad maradjon állami tulajdonban.
 3. Többségi vélemény (25:1), hogy a vadászterületek határát a „vadászati törvény”-ben jelenleg is rögzített szakmai szempontok alapján a vadászati hatóság állapítsa meg, kikérve a megyei vadgazdálkodási tanács véleményét.
 4. A vadászterület minimális nagysága maradjon 3000 ha.
 5. A „vadászati törvény”-ből a földtulajdonosi közösségek működésének szabályozása teljes egészében maradjon ki!
- A földtulajdonosi közösségek a „civil törvény” adta lehetőségek között működjenek akkor is, ha bérbe adják a vadászterületet, és akkor is, ha maguk gyakorolják a vadászati jogot.
6. Dr. Székely István véleményével egyetértünk.
 7. Ha a haszonbérleti szerződés időtartama alatt a vadászatra jogosult szervezet megszűnik, a földtulajdonosokból álló civil szervezet újból döntsön a hasznosítás módjáról, illetve arról, hogy ki legyen a haszonbérlet.
 8. A 100 ha/vadász korlátozás törlendő.
A véleményalkotók döntő része azt javasolja, hogy az állam – miután a vad az államé – adjon előírást a bérleti díjak maximumára.
 9. A haszonbérlet időtartama legalább 15, de inkább 20 év legyen (így a jelenlegi helyzet további 5, ill. 10 évvel hosszabbodjon meg).
 10. A véleményt nyilvánítók kb. 50–50%-ban tartanák fenn, ill. törölnék el az üzemtervet.
 11. Az éves vadgazdálkodási tervben valóban felesleges rögzíteni a lőtt vad értékesítését és a kompetenciát.
 - 12–13. A döntő többség javaslata szerint a hivatásos vadász a kamaránál tegyen esküt, és ugyanott kapja meg a szolgálati naplót.
Egyébként általánosságban az a vélemény, hogy felesleges a törvény által jelenleg előírt hivatásos vadász rendszer fenntartása. A vadászatra jogosultak egyre nagyobb hányada így is csak „papírvadőröket” vetet nyilvántartásba, akik szakmai munkát egyáltalán nem végeznek. Elegendő lenne annyi a szabályozásban, hogy minden vadászatra jogosult „tartson” egy hivatásos vadászt, vagy minden megkezdett 5000 ha-on egy hivatásos vadászra van szükség.
 14. Továbbra is szükségesnek ítélik az egyeztetést a földhasználóval a vadgazdálkodási, vadászati létesítmények elhelyezéséről, de ha nem járul hozzá, ne élhessen vadkártérítéssel.
 15. A kíméleti területnek nincs túl nagy jelentősége. Alig van. A vadkárt nem csak vadászattal lehet megelőzni!
 16. A lövegzyéket csak akkor kelljen cserélni, ha betelt (csaknem egyöntetű vélemény).
 17. A vadászati engedélyt a kamara adja ki (csaknem egyöntetű vélemény).
 18. Lehet akár háromféle vadászjegy is, de a jelenlegin is jelölhető, hogy mire jogosít.
 19. Egyhangú vélemény, hogy a trófeabírálat régi szigorúságát vissza kell állítani, és a mínusz pontos elejtés esetén szankcionálni kell. A vadászatra jogosult az állam vadjával gazdálkodik. Ha ezt nem helyesen teszi, fizessen büntetést az újra felállítandó vadgazdálkodási alapba. Amennyiben a vadászatra jogosultnál jellemzővé válik a hibás elejtés, ez akár a vadászati jog felfüggesztésével is járhat.
 20. Egyhangú vélemény, hogy a vadkár kérdésének rendezése nem tűr halasztást. Igen sok gazdálkodó a vadkárra játszik, és e szerint is gazdálkodik.
- Vadkárbecslő csak a vadkár jellegének megfelelő végzettségű és gyakorlatú szakember lehessen.
 - Ki kell dolgozni a vadkárbecslési eljárásokat! (Ma mindenki úgy veszi fel a vadkárt, ahogy gondolja!)
 - Egyértelműen, tételesen le kell írni, hogy a földhasználónak milyen kárelhárítási kötelezettségei vannak (pl. kerítés építése – bár ez a legrosszabb megoldás –, lőnyiladékok kialakítása, magaslesek elhelyezése stb.).
- Tudomásul kell venni, hogy a mező- és erdőgazdálkodásban jelentkező „vadkár” bizonyos része a vad természetes viselkedéséből, életmódjából, elemi létszükségleteiből fakad, ugyanolyan természeti kockázat tehát, mint bármely más környezeti tényező. A természetesnek tekintendő „vadkár” mértékének limitálása ugyanakkor a vadállomány túlzott feldúsításának megelőzése érdekében szükséges.
- A jelenlegi szabályozás alternatívája lehet, hogy amennyiben mezőgazdasági, ill. erdőgazdasági területen a kár értéke a becsült termés 8 százalékát nem éri el, nincs vadkár! Az ezt meghaladóan megállapí-

tott vadkár 90%-át kelljen megtérítenie a vadászatra jogosultnak.

Másik lehetőség a szlovák gyakorlat átvétele, amely szerint, ha a vadászatra jogosult a vadászati hatóság teríték-előírásait teljesíti, a vad által okozott kárért egyáltalán nem tehető felelőssé. A vad állami tulajdonban van, így a terület vadeltartó képessége alapján megállapított állami teríték-előírások teljesítése szükségképpen mentesíti a vadászatra jogosultat a vadkár viselése alól. Ebben a rendszerben a vadkárt a tulajdonos állam és a földhasználó együttesen viseli.

21. Vad és közúti, ill. vasúti gépjármű összeütközése.

A vad természetes viselkedéséből fakad, hogy a helyét változtatja, így az utakon is keresztülhalad. A háziállatokkal ellentétben, ezeknek az állatfajoknak a mozgását az emberek, így a vadászok sem képesek befolyásolni. Az utak, vasutak építőinek és az utakat, vasutakat használóknak tisztában kellene lenniük azzal, hogy az úthálózatok fejlesztésével a vadon élő állatok életterét szűkítik, így a vadgazdálkodásnak, vadászatnak kárt okoznak. Semmi sem indokolja, hogy a vadgazdálkodási érdeket veszélyeztető tevékenység után még a vad-gépjármű összeütközésekből fakadó kárt is a vadászatra jogosult viselje. Tudomásul kell venni, hogy az ország teljes területe a vadon élő állatok élőhelye, így bármely ponton bekövetkezhetnek balesetek, a vad megjelenésére az autósok mindenkor számítani kell! A veszélyt jelző táblák tehát arra hívják fel a figyelmet, hogy ott különösen óvatosan kell haladnia. Egyébként a vadveszélyt jelző táblák felállításának és karbantartásának költségeit az út kezelőjének kell előírni, hiszen az utak az autósok érdekeit szolgálják, és a vadgazdálkodás-vadászat szempontjából károsak. Ne az állja a költségeket, akinek a számára az út egyébként is hátrányt jelent!

22. A vadászati hatóság jogkörét csak abban az esetben célszerű módosítani, ha megfelelő személyi állománnyal fel lehet állítani a „Nemzeti Vadászati és Halászati Hivatal”-t (lásd a francia *Office Nationale de la Chasse* példáját).

További vélemények:

- a vad zárttérű tartásának szigorú szabályozása szükséges;

- „törvényben” kell rögzíteni, hogy EU-s szabályok szerint is használható ölöcsapdát csak erről vizsgált vadászok használhassanak (pl. Németország);
- törvényben rögzítsük, hogy éjjellátó infra- és hőérzékelő kereső- és céltávcsövet a vadász vadászon ne tarthasson magánál;
- a földtörvény leendő változásai és egyéb más okok miatt vadászjegyet külföldi személy, a jól felfogott nemzeti érdekeinkre való tekintettel, ne kaphasson; ha mégis, akkor csak rendkívül nehezen teljesíthető feltételekkel (ez más EU-tagországokban sincs másként) – ilyenek: névre szóló földtulajdon, a helyi önkormányzat által bizonyított és igazolt, életmódszerű helyben lakás, magyar nyelvvizsga, magyar nyelvű tanfolyami végzettség és külön – megvétől független – magyar nyelvű vadászvizsga, lövészeti vizsga;
- a vadászati oktatás teljes reformja: legyen végre kötelező a vadászatvezetői és a vadászvizsga-előkészítő tanfolyam; vadászati szak- és egyéb tanfolyamokat a kamara minősítése hiányában tilos legyen szervezni, azok tudásszintjét pontosan meg kell határozni; mindezeket kívül a törvény határozza meg vagy utaljon rá, hogy a különböző tudásszinteken melyek a minimum követelmények (sportvadászoknak előírt állami vadászvizsga, vadász-vadtenyésztő szakmunkászvizsga, technikus); külön a felsőfokú végzettség esetében mi a követelményszint, mert a jelenlegi credit, %-os stb. a gyakorlatban nem vált be; külön meghatározandó a szükséges úgynevezett „gyakorlati képzés” is, amely több törvényi helyen is feltételként előírt követelmény (tervkészítés, munkavállalás stb.);
- a Vtv. írja elő a már életre hívott és létező, de csak fehér hollóként tevékenykedő etikai bizottságok működését; az etikai vétségek jogerősen elmarasztalt elkövetőinek büntetését ne védhesse a személyiségi jog, a vadászati belső kommunikációban kapjon nyilvánosságot (internetes vadászportálok, vadászlapok); az eltiltások, a hatályos büntetések jussanak el minden megyei kamarai szervezethez, hogy a jóhiszemű vendégjoggal ne lehessen visszaélni;
- vadászjegyet az kaphasson, aki az OMVK-tagdíjat befizette; az agrárkamara tagtagság kötelező, legyen újra kötelező az OMVK-tagság is – így újra lesz értelme az OMVK etikai kódexének és etikai szabályzatának.

A vadászat „ára”

A 2011. évi őszi hírlevél mottója dr. Studinka László „Minden nap vadásznap” című, 1977-ben megjelent könyvének egy mondata volt: „... az apróvad csak úgy szaporodik, ha nagy gonddal kezeljük, óvjuk, a nagyvad pedig túlszaporodik, a fejünkre nő, ha nem törődünk vele kellőképpen.”

A gondos kezelés és kellő törődés mellett a vadgazdálkodáshoz és a vadászat gyakorlásához pénz is szükséges. Tudjuk: „a vadászat pénzbe kerül”. A vadászati sajtóban időnként megjelenő panaszok szerint viszont ez az „ár” túl magas. A „területes vadászok” a tagdíjak rohamos emelkedésére panaszkodnak, a „bérvadászok” szerint pedig aranyáron lehet vadászathoz jutni.

Mennyi az igazság a panaszokban? A vadászokat terheli-e indokolatlanul magas költség, vagy a teherviselő képességünk alacsony? Múltbeli adatok segíthetik a választ.

Az Országos Erdészeti Egyesület hivatalos lapja, az *Erdészeti Lapok* 150 évfolyama elérhető az interneten. A keresőprogram segítségével vadászterületek bérletére vonatkozóan is találhatók – csekély számban, bár hitelt érdemlő tartalommal – adatok. A szélsőséges eseteket, mint pl. az alábbi, persze célszerű figyelmen kívül hagyni.

„14 000 korona évi vadászati bért ígért egy versenyző a vallásalap Pilis-Maróth, Pilis-Szt.-Kereszt és Pilis-Szt.-Lélek községben fekvő 6921 k. hold erdő és 243 k. b. gazdasági területén 10 éven át gyakorolható vadászatért a legutóbb megtartott versenytárgyaláson. Az eddigi bér 800 K. volt. A vadállomány szarvasból, őzből és vaddisznóból áll.” (*Erdészeti Lapok*, 1900/XI. szám, 1109. o.)

A 14 000 korona évi bér valószínűleg csak ígéret, „mese” maradt, soha senki meg nem fizette. A licitáló is csak a riválisa bosszantására találhatta ki az összeget. (Az okozott bosszúsággal szerzett öröm bizonyára meghaladta a bánatpénz elvesztése miatti fájdalmat.) A „korábbi bér” (800 korona, azaz 0,111 korona/kat. hold, vagy mai területmértékben számítva 0,194 korona/hektár) – más hasonló árverési hirdetmények szerint – sokkal inkább megfelelt a kor színvonalának.

A fellelt adatok szerint az 1890–1915-ös évek adatai szerint apróvadas területet 0,15–0,35 korona/hektár, nagyvadas területet 0,30–0,80 korona/hektár évenkénti díj mellett lehetett bérelni.

Ezekben az években 800–1200 korona éves jövedelemmel hirdettek meg erdőőr-erdészsegédi, 2000 koronával erdészi állásokat. Az éves erdészsegédi jövedelem tehát 2300–8000 ha apróvadas, 1000–4000 hektár nagyvadas terület bérleti díjával volt egyenértékű.

A mai viszonyok között egy vadásztársasági vadőr nettó éves jövedelme 1,2–1,5 millió forintba tehető, ami a jelenlegi bérleti díjak figyelembevételével 6000–50 000 hektár apróvadas vagy 1200–3000 hektár nagyvadas bérleti díjnak felel meg. Erdőgazdasági hivatásos vadász vagy kerületvezető erdész jövedelme mellett a hasonló értékek 10 000–80 000; illetve 2000–5000 hektárt mutatnak. A lenti táblázat ezeket az adatokat teszi áttekinthetővé.

A két világháború közötti időszakban, az 1930–35-ös években a nagyvadas bérleti díj a hirdetések szerint 1,50 pengő/hektár körül alakult. (Hasonló adatok számíthatók Rádi József: *Kalocsán – Gemencről*

	éves jövedelem	területbér/hektár (min–max)		éves jövedelemből bérelhető ter. (ha)	
		apróvadas	nagyvadas	apróvadas	nagyvadas
erdőőr (korona) 1900–1915	800–1200	0,15–0,35	0,30–0,80	2300–8000	1000–4000
erdész (korona) 1890–1915	2000–2200	ua.	ua.	5700–14 700	2500–7300
hivatásos vadász Vt. (forint) 2012.	1,2–1,5 M	30–200	500–1000	6000–50 000	1200–3000
erdész erdőgazd. (forint) 2012	2,0–2,5 M	ua.	ua.	10 000–83 300	2000–5000

című, 2012-ben megjelent, a kalocsai érseki uradalom iratai alapján összeállított munkája alapján. Eszerint Kalocsa környékén 1937-ben a nagyvadas területek díja 0,90–1,70 P/ha volt, 1940-ben megközelítette az 1,90-et.) A középértéknek vehető hektáronkénti 1,50 pengőös bérleti díj abban az időben 21 db tojáshoz, 4,7 liter tejhez, közel 20 kiló krumplinak, több mint 1 kg sertéshúshoz vagy 0,4 darab élő fácánnak, 0,3 darab élő nyúlhoz felelt meg az 1934. évi árak szerint. Ugyanez a termékmennyiség (vagyis 1 hektárnyi nagyvadas terület bérleti díja) a mai árak mellett 860–3600 forintba kerülne. A lenti táblázatban összesítve.

A jelenlegi nagyvadas területbér (300–1000 forint/hektár) a két világháború közötti időszakhoz mérten azonosak vagy alacsonyabbak; a száz évvel ezelőtiekkel összevetve, az apróvadas területeken lényegesen alacsonyabbak, míg a nagyvadasoknál azonosak.

A bemutatott adatokban lehet bizonytalanság, egyes számoknál talán a becslések pontosítása is szükséges. A hiányzó valutaparitási adatok helyettesítésére választott módszer mellett nyilvánvalóan más összevetések is lehetségesek, és az is kérdéses lehet, hogy a választott mutató alakulása jól jellemzi-e a „vadászat árát”. Az áttekintett adatok azonban minden bizonytalanság ellenére egy irányba mutatnak, és azt jelzik, hogy a növekvő költségek ellenére sem vadászunk drágábban, mint 80 vagy 100 évvel ezelőtt, így számítani lehet a terhek további növekedésére.

A vadgazdálkodás terén mutatkozó kedvezőtlen folyamatok jelzik, hogy a vadászok anyagi hozzájárulásából származó források még a vadgazdálkodásból származó bevételekkel kiegészülve sem elégségesek a nemzeti kincsnek tekinthető vadállomány megővéséhez és az élőhely védelméhez. Ilyen források jelenleg az agrárgazdasági támogatási rendszerből vagy más állami (költségvetési) forrásból nem szerezhetők.

A Vadgazdálkodási Alap évekkel ezelőtt megszűnt, egyéb támogatási jogcím nem született, a jelenlegi föld alapú mezőgazdasági támogatási rendszer pedig az élőhelyek rombolása irányába hat, arra ösztönzi a földhasználókat, hogy a lehetséges legnagyobb területet tartsák művelésben. Ezért irtják az útszéli bokrosokat, kivágják a fasorokat, beszántják még az utakat is, tovább rongálva a természeti környezeti feltételeket, amelyek az agrotechnika, az urbanizáció, az infrastrukturális fejlesztések és egyéb okok miatt már amúgy is súlyosan sérültek. Félő ezért, hogy a vadon élő és a vadászható fajok állományának alakulásában tovább erősödnek azok a folyamatok, amelyek mind messzebb vezetnek a fenntartható, egyensúly közeli állapottól.

A vadászlétszámban a költségnövekedés miatt – előreláthatóan – folytatódik a máris tapasztalható stagnálás, lemorzsolódás. Az előre jelezhető csökkenés nem örömteli, de kényszerűen tudomásul vehető tendencia. A vadászok, a vadászat szenvedélyére áldozni tudók mindig is – mai szóhasználattal – a felső középosztálybeliek közül kerültek ki. A jelenlegi vadászok nem elhanyagolható hányada nem ebbe a kategóriába tartozik, hanem abba a rétegbe, amelyiknek – élethelyzete folytán – a két háború közötti időszakban eszébe sem jutott volna a vadászat. Lesz tehát lemorzsolódás: a folyamat eredményeként kevesebben, de nagyobb költségeket viselve fognak vadászni. Ha lesz mire!

Mert ez a jövő nagy kérdése! Ha felismerjük, hogy a természeti környezet: érték, nemzeti kincs (ide értve az erdők állapotát, a vizek és a levegő tisztaságát, a ritka növények fennmaradását, és ide értve természetesen a védett és vadászható fajok megőrzését is), azt is fel kell ismerni, hogy ennek az értéknek a védelmére áldozni kell. Szükség lesz arra, hogy állami keretből, az „adófizetők pénzéből” egészüljenek ki

1,50 P/ha nagyvadas területbér (középérték)	1,50 pengőért vásárolható termék	termék mai ára (forint)
tojás darab	21,4	860
tej liter	4,7	940
burgonya kg	18,75	3750
zsír kg	1,07	1070
sertéshús kg	1,07	1500
élő fácán	0,38	1500
élő nyúl	0,3	3600

a vadgazdálkodás és vadvédelem anyagi forrásai, nem a vadászat szenvedélyének hódolók kedvéért, hanem azért, mert felelősek vagyunk az „unokáinktól kölcsön kapott Föld” természetes állapotának – s ezen belül a vadállománynak – a megőrzéséért. Ezt a felelősséget és ennek terheit nem lehet teljes terjedelmében a vadászokra hárítani.

A vadóvás, vadgazdálkodás és vadvédelem – nemzeti ügy. Az ennek szolgálatában álló vadászat érdekekkel tagolt. Kis és nagy jövedelműek; apró- és nagyvadászok; tulajdonosok, vadászterületek kezelői és bérlői között ma is feszülnek ellentmondások, amelyek az

idők folyamán növekedni fognak. Ezért a vadászati érdekképviselések helye és szerepe is változni fog az anyagi különbségek és ebből fakadóan az érdekütköзések kiéleződése miatt. Bízunk abban, hogy erre a kihívásra a kamara és a védegylet időben megtalálja a helyes választ, hogy hatékonyan fogja kezelni és érvényesíteni a differenciálódó érdekeket, meg tud felelni a természeti környezetért, a vadállomány megővéséért, a vadgazdálkodók, a hivatásos és sportvadászok érdekeinek képviseléséért viselt felelősségnek.

*Rózsa G. Róbert
szöv. elnök.*



Kutyás hírek

A Magyar Véreb Egylet (MVE), a sebzett nagyvad utánkeresésének és az egyleti élet iránti növekvő igényeknek eleget téve, életre hívta körzetfelelősi hálózatát.

A körzetfelelősök feladatai:



- a vadászatra jogosultak részére az év bármely időszakában gyorsan és hatékonyan biztosít fővizsgás kutyával rendelkező vérebvezetőt;
- összefogja a körzet vérebeseinek tevékenységét;
- alomellenőrzéssel kapcsolatos feladatokat lát el (a tenyésztésvezető irányításával);
- igény szerint tanfolyamokat, elő- és fővizsgákat, bemutatókat szervez;
- a megyei vadászati szervezetekkel rendszeres kapcsolatot tart, tájékoztatja őket a megyét érintő rendezvényekről, tudósít azok eredményeiről.

Pest megyei körzetfelelősök:

Bubán István +36 20 984 60 29

Kovács Gábor +36 30 239 46 59

A Magyar Véreb Egylettel kapcsolatos további információkat a www.verebegylet.hu honlapon olvashat.



Felmérés a vadászati szokásokról, a vadászok szakmai érdeklődéséről

Fennállása óta az Országos Magyar Vadászkamara már többször végzett a vadászok között statisztikai felmérést. 1999-ben a tagok általános vadászati szokásait mértük fel, 2004-ben „a vadászat megítélése a felnőtt magyar lakosság körében” című tanulmány látott napvilágot, 2006-ban a hivatásos vadászok munka- és életkörülményei, majd 2012-ben a vadászok vadászati szokásai, szakmai érdeklődési körük felmérésére került sor. Mindezt azzal a céllal tettük, hogy a kamara, a tagjairól alkotott pontosabb információk alapján, még hatékonyabban és célorientáltabban képviselhesse a vadászok érdekeit, járjon el mind a jogalkotónál, mind az egyéb társadalmi és gazdasági szervezeteinknél érdeklükben.

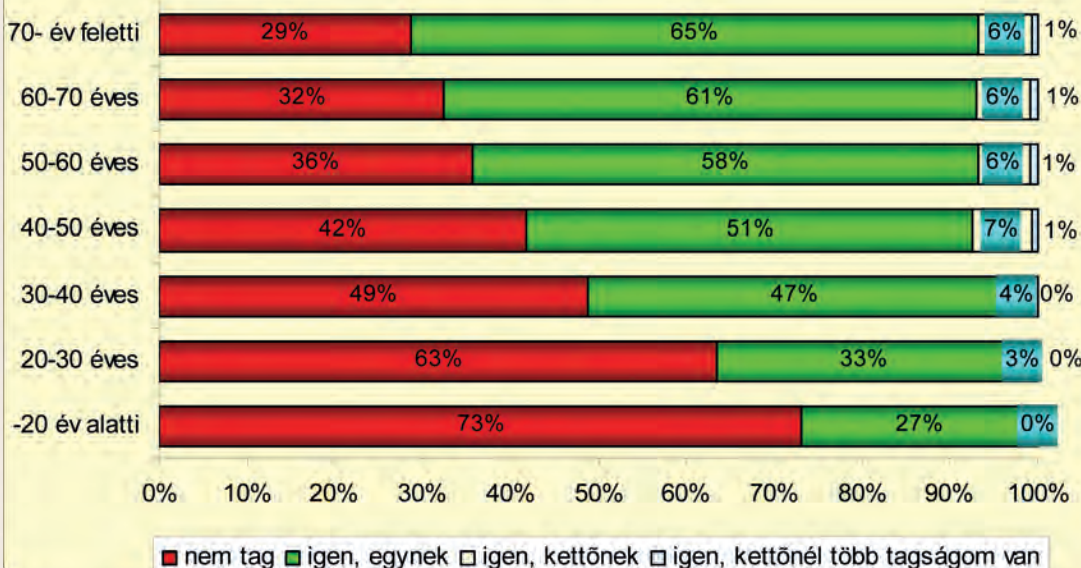
Az Országos Magyar Vadászkamara az elmúlt évi vadászbélyeg érvényesítése során arra kérte tagjait, hogy töltsenek ki egy kérdőívet, amely a vadászati szokásaikat, szakmai érdeklődési körüket próbálta felmérni. A beérkezett kérdőívek száma – több mint 7000 darab – már elegendő volt a statisztikai kiértékeléshez, melyet Sági Matild végzett el – ezúton is köszönjük a munkáját. Miután a megfelelően kitöltött és visszajuttatott lapok száma már több, mint a vadászok összlétszámának 10 százaléka, így a felmérés reprezentatívnak tekinthető.

Megyei bontásban nagy eltérések mutatkoztak. A Pest megyei vadászok a saját, összes vadászlétszámukhoz képest nagyon kevés kérdőívet juttattak vissza szervezetükhöz: mindössze 577 darabot.

Ahhoz, hogy a kérdésekre adott válaszokból az összefüggéseket kiolvassuk, előbb nézzük meg a válaszadók **demográfiai jellemzőit**. A válaszadók 97%-a férfi, 3%-a nő, de a férfidominancia korosztályról korosztályra csökkenő tendenciát mutat. A legfiatalabbakat kivéve (20 év alattiak), minél fiatalabb korcsoportot nézünk,

Területes vadásztársasági tagság, életkor szerinti bontásban

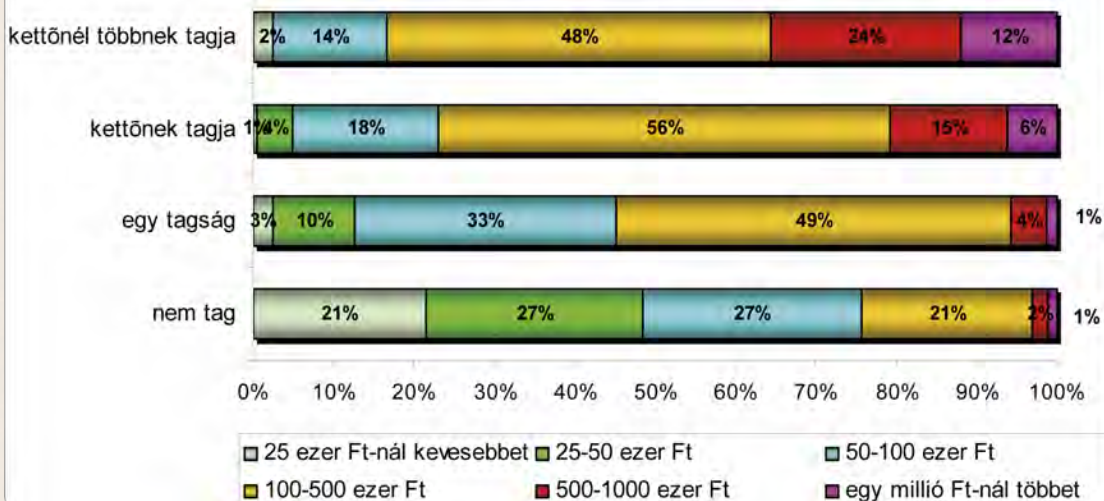
% a válaszolók körében, N=6814



Mennyit költ vadászatra évente?

Területes vadásztársasági tagság szerinti bontásban

% a válaszolók körében, N=6814



annál több nő van közöttük. A 20–30 év közöttiek 7%-a nő, míg az idősebb korosztályban csak elvétve találunk hölgyeket. Pest megyében a férfi–nő arány eltolódik éppúgy, mint Somogy és Tolna megyében is; mindhárom megyében a nők aránya magasabb, mint az országos átlag.

Életkor szerinti besorolásuk alapján kiderült, hogy minden tizedik vadász 30 év alatti; a középső korcsoportokban viszonylag egyenletes az arányuk – 20–25% –, míg a legidősebbek (70 év feletti) aránya már csak 5%.

A vadászok *iskolai végzettsége* az országos átlagnál kissé magasabb. Több mint egyharmaduk diplomás, és a nagy többségnek középfokú végzettsége van. Pest és Győr-Moson-Sopron megyében az átlagosnál is lényegesen több a diplomával rendelkező személy.

A *vadászattal összefüggő* kérdések közül arra a kérdésre, hogy *hány éve vadászik*, a válaszadók többsége az 5–10 évet jelölte meg, de magas a „több mint 30 éve” kategóriát megjelölők száma is. A nők körében a legtöbben a „kevesebb mint 5 éve”, valamint az 5–10 és 10–15 év kategóriát jelölték meg – ebből arra következtethetünk, hogy a nők körében az elmúlt 5–10 évben lett népszerű a vadászat. A kérdésre adott válaszok egyben arra is rámutatnak, hogy a mai vadászlétszám jelentős része az elmúlt 5–15 évben vizsgázott, és váltotta ki első vadászjegyét. Miután

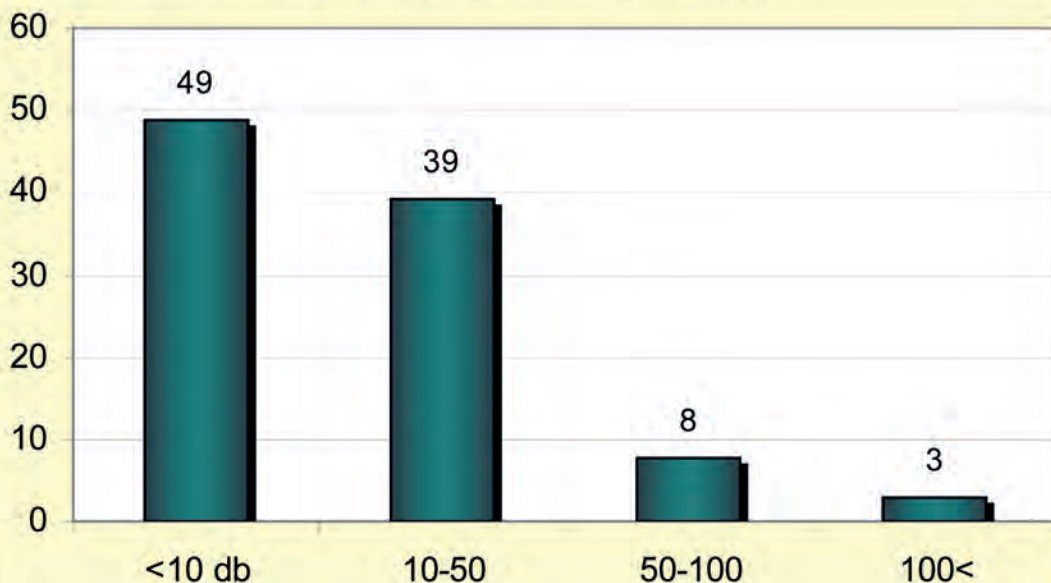
az elmúlt évtizedek alatt már nem létezett a kötelező vadásztársasági tagság, és a vadászjelöltség „intézménye” is megszűnt, ezeknek a „frissen” végzett vadászoknak a gyakorlati felkészültsége esetenként alacsonyabb. Az új vizsgaszabályzat és oktatási rendszer kidolgozásával ezen is változtatni kíván az Országos Magyar Vadászkamara.

A korábbi évek felmérését visszalapozva, az egyik jelentős változás a *területes vadásztársasági tagsággal* kapcsolatos kérdésre adott válaszban van. 2012-ben a válaszadók 52%-a egy területes társaság tagja, míg 42 százalékuk nem tartozik egyetlen vadászati közösséghez sem. Két társaság tagja 5%, míg a kettőnél több tagsággal rendelkezők aránya 1%.

1999-ben erre a kérdésre a válaszadók közel 60% egy társasági tagságot jelölt meg, míg a tagsággal nem rendelkezők aránya 36% volt. A „két társaság tagja” a jelenlegi 5 százalékkal szemben 11% volt 13 évvel ezelőtt. A tendencia egyértelműen látszik: évről évre egyre több az alanyi jogon vadászók száma. Ha ezt a kérdést a korosztályi besorolás figyelembevételével nézzük, teljesen egyértelmű, hogy a frissen vizsgázottak nem kívánnak – vagy nincs lehetőségük – belépni semmilyen társaságba (a 20 év alattiak 73%-a nem tag, de a 20–30 év közöttiek aránya is 63%), míg a legidősebbek 65%-a tagsági viszonytal rendelkezik.

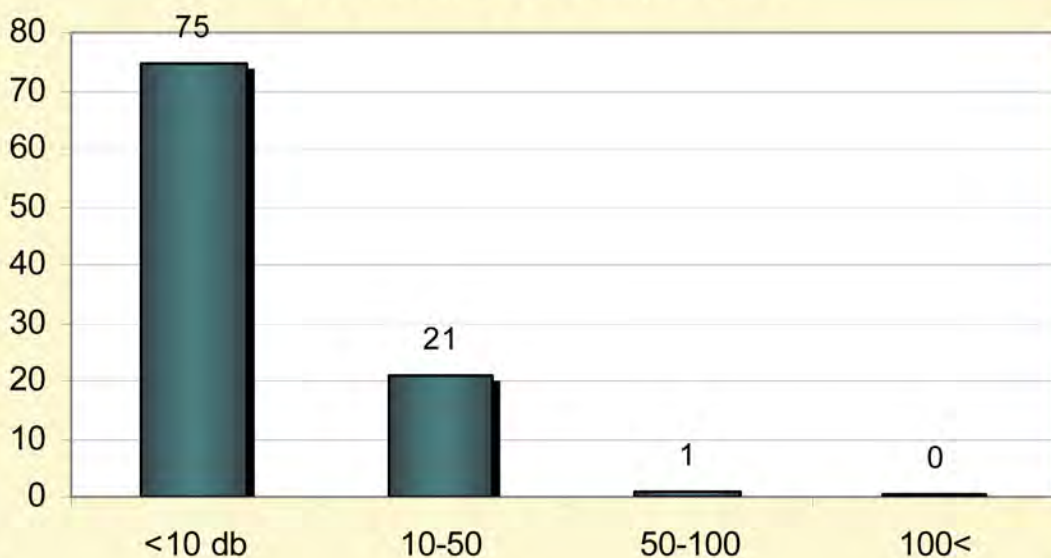
Évente mennyi apróvadat ejt?

% a válaszolók körében, N=6777



Évente mennyi nagyvadat ejt?

% a válaszolók körében, N=6644



A vadászati költségeket vizsgálva nagyon eltérő válaszokat kaptunk: 10 százalékuk kevesebb mint 10–15 ezer forintot költ évente vadászatra, 38 százalékuk 100–500 ezer közötti összeget jelölt meg, míg 2 százalékuk egymillió forintnál is többet költ a hobbjára. A megyei válaszok nem követik a régiók szerinti különbségeket: a tipikusan alacsony vadászati költséggel kalkulálók nem feltétlenül a legkevésbé fejlett régiókban élnek. A vadászati költségek életkor szerinti megoszlása a jövedelem-eloszlás szokásos országos trendje szerint alakul.

Ahogy az várható volt, jelentős összefüggés van a területi társasági tagság és a vadászat éves költségei között.

A bérvadászat kérdéskörében a válaszadók 53%-a jelölte meg, hogy nem vadászik bérvadászként Magyarországon, míg 89%-uk nem vadászik külföldön.

A vadászati szokások és lehetőségek kérdéskörében a jól sejthető tendencia beigazolódni látszik. A válaszadó vadászok közel fele úgy nyilatkozott, hogy évente kevesebb mint 10 apróvadat ejt el! 39%-uk 10–50 közötti számút, míg csupán 3 százalékuk mondta azt, hogy több mint 100-at.

Nagyvad esetében 75% jelölte meg a 10 alatti kategóriát, 21% a 10–50 és 1% az 50–100 közötti mennyiséget.

Felmerül a kérdés: akkor mire vadászik a magyar vadász?!

Tróféás vad esetében minden tíz vadászból kettő soha nem jut tróféás vad elejtéséhez, és további hat is csak néha-néha. Jelentős különbségek vannak a megyék között e tekintetben. A leggyakrabban Somogy, Baranya, Tolna, Győr és Veszprém megyében, értelemszerűen a tipikus nagyvadász megyékben jutnak a vadászok tróféás vad elejtéséhez, közülük is azok, akik legalább egy vadászatra jogosult közösségnek a tagjai.

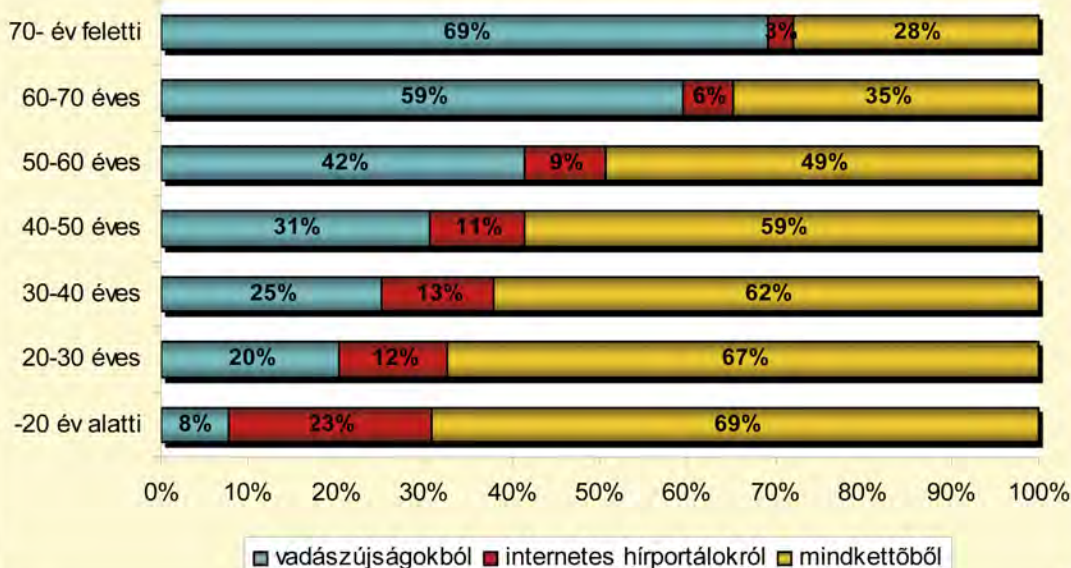
A felmérés kérdésköreinek harmadik csoportja az információforrások használatára vonatkozott. A felmérés tanúsága szerint a vadászok számára még mindig meghatározó a papír alapú információforrások (vadászújságok) használata. 38% a vadászújságokból, 52% a vadászújságokból és az internetről, míg 10% csak az internetről nyeri az információkat. Nem lepődtünk meg azon, hogy ez a kérdés szoros összefüggést mutat az életkorral és az iskolai végzettséggel. Minél fiatalabb valaki, annál gyakrabban használja a világháló nyújtotta lehetőségeket.

A vadászok bevallása szerint 48% egy újságot olvas rendszeresen, míg 2 újságot 20% jelölt meg; a további 20% egyet sem olvas. A középkorú vadászok szaklap-

A vadászat aktuális híreiről milyen forrásból értesül?

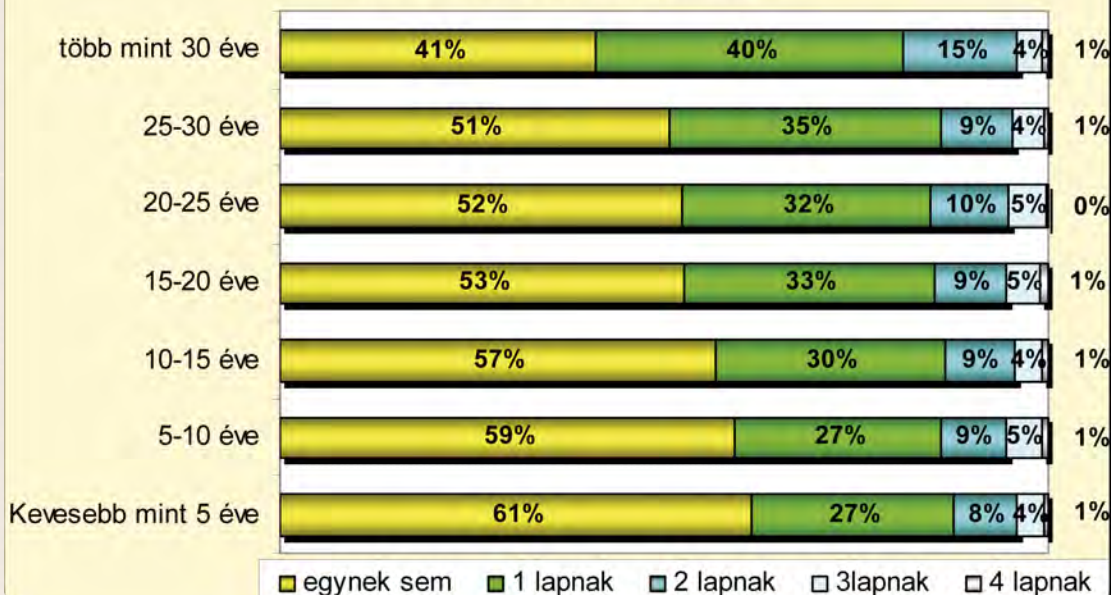
Életkor szerinti bontásban

% a válaszolók körében, N=6752



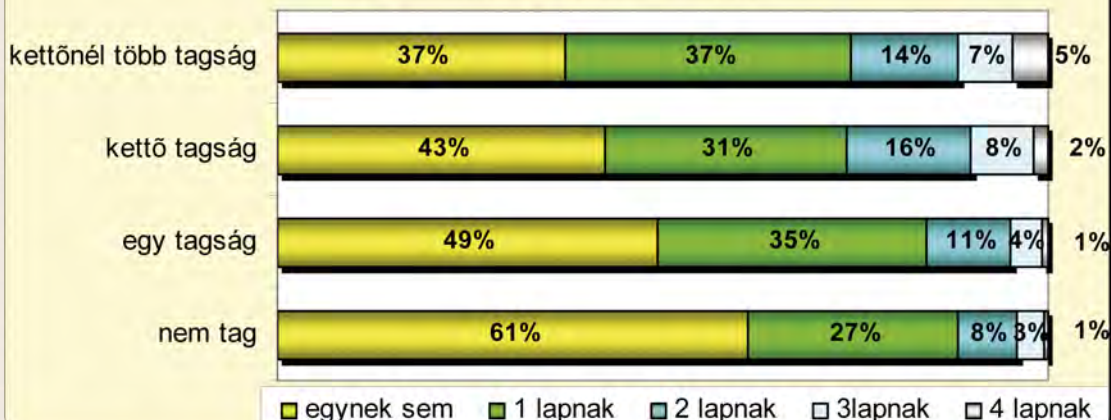
Hány vadászújságnak előfizetője, vagy rendszeres vásárlója?

Vadász tapasztalat ("Hány éve vadászik?") szerint
% a válaszolók körében, N=6878



Hány vadászújságnak előfizetője, vagy rendszeres vásárlója?

Területi vadásztársasági tagság szerint
% a válaszolók körében, N=6878



olvasási szokásaira a kettősség jellemző: az átlagosnál nagyobb arányban (20–22%) vannak köztük, akik egyáltalán nem vesznek kézbe szakújságot, de átlag feletti (16%) azoknak a száma, akik több újságot is forgatnak rendszeresen. A *szaklapok* közül 66% jelölte meg a *Nimród*ot, 35% a *Magyar Vadászlapot*, az akkor még megjelenő *Magaslest* 21% forgatta rendszeresen, míg a *Vadászskutya Magazin*t 5% jelölte meg. Életkor függvényében az idősebbek inkább a *Nimród*ot választották, míg a középkorosztály a *Magyar Vadászlapot*, a fiatalabbak pedig a *Magaslest* olvassák rendszeresen. A *Nimród* általános népszerűsége ellenére a megyei megoszlás változó: Veszprém megye 73%-ban választotta, míg a másik véglet, a Hajdú-Bihar megyei vadászok csak 45%-ban. A *Vadászlapot* a Győr megyei vadászok 46 százaléka jelölte meg, míg a legkevesebben Komárom-Esztergom megyei tagtársaink, csupán 31 százalékbán.

Arra a kérdésre, hogy *hány vadászújságnak előfizetője*, a válaszadók 53%-a válaszolta, hogy egyiknek sem! Az adatok ugyanakkor arra is rámutatnak, hogy minél régebben vadászik valaki, annál nagyobb a valószínűsége, hogy legalább egy újságot megvásárol.

Jó néhány évtizede elmúlt az az idő, amikor a vadásztársaságok a tagdíj fejében megkapták az újságot, mégis összefüggés fedezhető fel a területi tagság és az újságra való előfizetés vagy annak rendszeres olvasása között.

Azok, akik nem tagjai egyetlen társaságnak sem, 61 százalékbán válaszolták, hogy egyik szaklapot sem járatták, míg a kettőnél több társasághoz tartozóknál ez csak 37%.

A szaklapok közötti előfizetés az alábbiak szerint változik: *Nimród* 37%, *Magyar Vadászlap* 18%, *Magasles* 10%, *Vadászskutya Magazin* 2%. Ennél a kérdésnél a vadászok természetesen több lehetőséget is megjelölhettek.

Megkérdeztük a vadászokat, mennyire *elégedettek a megyei hírlevelekkel és a kamarai évkönyvvel*. A válaszadók 89%-a elégedett a megjelenés gyakoriságával és a

tartalmi összeállítással. A nők és a fiatalok nagyobb elégedettséget mutattak; az iskolai végzettség nem mutat szoros összefüggést a kérdéssel. A megyei hírlevelekkel való elégedettség a legmagasabb (95%) Bács-Kiskun megyében, 89%-os Pest megyében, míg a legalacsonyabb (79%) Nógrád és Veszprém megyében.

Az *internetes hírportálok használata* – nem meglepő módon – egyre gyakoribb. A vadászok kétharmada látogatja a megyei és országos kamara weboldalait. A látogatottság gyakorisága azonban már nem túl jó: 50% választotta a ritkán, 18% a gyakran megjelölést, míg 31% egyáltalán nem keresi fel ezeket az oldalakat. Ennél a kérdésnél azonban az iskolai végzettség elég dominánsan jelentkezik: a 8 általános végzettségűek 42%-a keresi fel, míg a diplomások 69%-a nézi a kamarai hírportálokat. A sok évtizedes hagyományokkal bíró szaklapok betöltik szerepüket, bár az is igaz, hogy – mint minden más területén az életnek – az internet nyújtotta „azonnali” információcsere egyre nagyobb hatást gyakorol a vadászok kommunikációjára is.

A vadászok elsöprő többsége – 96% – elégedett a *Vadászévkönyv tartalmi összeállításával*. Az általános elégedettség ismeretében nem meglepő, hogy *igényt is tartanak az évkönyvre*. Ezt nem befolyásolják a demográfiai jellemzők, és a megyék közötti szóródás is igen kicsi (94–98% közötti).

Összességében elmondhatjuk, hogy a vadászok igénylik és várják az évente megjelenő *Vadászévkönyvet*.

A felmérés kiértékelése egyértelműen rávilágított arra a tényre, hogy saját szakmánkon belül csak úgy érhetünk el sikereket, ha folyamatos a kommunikáció a kamara és tagjai között. A szakmai kérdések és a tagság érdekeinek védelméhez elengedhetetlen a folyamatos párbeszéd fenntartása, melyet a kamara a vadászokkal elsősorban a megyei (területi) szervezetei útján tud fenntartani. A tagságnak szüksége van a kamarai hírlevelekre, újságokra, internetes portálokra, a *Vadászévkönyvre*, nekünk pedig szükségünk van a vadászok véleményére, javaslataira.

Bíró Gabriella

Vadászatra jogosultak figyelmébe!

A 2013/2014. vadászati évben a vadhús közfogyasztásba kerülése kapcsán előírt élelmiszer-higiéniai követelmények betartását a hatóság kiemelt ügyként kezeli, így a vadászatra jogosultak is számíthatnak ellenőrzésekre. Felhívjuk a figyelmüket, hogy a hatályos jogszabályok nem ismerete – mulasztás esetén – nem mentesít senkit a felelősségre vonás alól. A **43/2011. (V. 26.) VM-rendeletben** (Az elejtett vad kezelésének és értékesítésének élelmiszer-higiéniai feltételeiről) foglaltak betartását fogjuk ellenőrizni: a vadbegyűjtő helyek és a lőtt vad szállítására használt járművek higiéniai állapotát, az előírt nyilvántartások meglétét és naprakész vezetését, a képzett vadhúsvizsgáló szakemberek megfelelő képzettségére vonatkozó előírások betartását, valamint azokat az egységeket (húsbolt, vendéglő), amelyek közvetlenül a fogyasztóknak értékesítenek vadhúst vagy ebből készült élelmiszereket.

Figyelnünk kell arra, hogy amennyiben a vadászatra jogosult a 43/2011. VM-rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja szerint is hoz forgalomba elejtett vadat, akkor az 5. § (1) bekezdés d) pontjának megfelelően elkészített nyilvántartását minden év március 20. napjáig köteles megküldeni a vadászterület helye szerint illetékes élelmiszerlánc-biztonsági igazgatóságnak.

Az utóbbi hónapokban számos információ jutott el hozzánk, melyek szerint a lőtt vad szállítása és értékesítése nem az említett jogszabályban előírt feltételek szerint történik. Reméljük, hogy az ellenőrzések tapasztalatai nem ezt fogják igazolni. A korábbi években készült képek a **szakszerűtlen, nem megfelelő** körülményeket mutatják.



Ha a fenti rendeletben előírtak betartásával kapcsolatos kérdés vagy észrevétel merül fel, szívesen vesszük jelemlézésüket a kiemelt@nebih.gov.hu e-mail-címen.

*Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal
Kiemelt Ügyek Igazgatósága*

RAGADOZÓGAZDÁLKODÁS

A visszatartó kábeles csapdákról

Az idei tél végén került hozzám használatra három darab, a kíméletes csapdázási szabványok szerinti minősítéssel rendelkező, Belisle-féle visszatartó kábeles csapda. A hazai csapdázási gyakorlatban újdonságot jelentő eszközök tesztelését és bevezetését megkezdő *Hajas Péter Páltól*, a Nyugat-magyarországi Egyetem kutatójától a csapdák átvételekor pontos útmutatást kaptam, hogyan szagtalanítsam és telepítsem őket. Az új csapdákat a vártnál nagyobb eredménnyel tudtam használni: már az első két hét leforgása alatt három rókat és egy kutyát sikerült fognom, holott az időjárás nem kedvezett a csapdázásnak. Speciális óvintézkedések hiányában, fagyos időjárás esetén a csapda késve lép működésbe, vagy egyáltalán nem használható. Az eredmények így is biztatóak, hiszen az eddig eltelt 180 csapdaéjszaka alatt 14 rókat, 3 kutyát és 3 borzot, összesen 20 szőrmés ragadozót tudtam megfogni. 100 csap-

daéjszakára kifejezve: szőrmés ragadozókra ez 11,11, rókára szűkítve pedig 7,77 fogás! A csapda használatát másoknak is ajánlom; ehhez szeretnék egy kis segítséget nyújtani és kedvet csinálni.

A csapda a szőrmés ragadozók, elsősorban a kutya-félék sérülésmentes, kíméletes élve fogására alkalmas; a véletlenül megfogott nem célfajok egyedei szabadon engedhetők. A legegyszerűbb ajánlott telepítési mód esetén, egy mesterségesen elkészített pocoklyukban elhelyezett csali szaglászása közben, az állat a csapda beállítható kioldóerejű taposólemezeére lép. Az ennek hatására működésbe lépő csapda ideiglenesen megfogja az állat lábát, és eközben azon rögzül a forgókapcsokkal, csillapítórugóval és szilikonos bevonattal ellátott visszatartó kábel. Végül a feszítőrugók kioldanak, és a csapdaszerkezet leesik a megfogott lábról, hogy csak a kábel tartsa helyben a ragadozót.



Telepítését megelőzően zsírtalanítani, majd barnítani és szagtalanítani kell a csapdát. A zsírtalanítás mosószóddal történik: tíz liter vízhez három-négy evőkanál mosószóda szükséges. Ebben főzzük a csapdát és a kábeleket félórán keresztül, majd a keletkezett habon nem átemelve, hanem felöntve friss vízzel, kivesszük belőle a csapdákat. Ezután barnítjuk és szagtalanítjuk: tölgyfa-, diófa kéreggel, diólevéllel, dióhéjjal, filteres fekete teából készült főzetben félórán át főzzük, majd szárítjuk. Kiemelten fontos, hogy a csapdát ekkor már egy, csak erre a célra használt, vékony bőr- vagy gumikesztyűben fogjuk meg, és szagtalanul tároljuk.

A szerkezet telepítése során törekedjünk arra, hogy a megfelelő helyzetben a ragadozó orra a csaléteknel, a mellső lába pedig a csapdán legyen! Nem véletlenül említék csalétket, hisz ennél a csapdánál nem falatot használunk, nem a csapdán van elhelyezve falat, hanem az csak az állat odavonzásához szükséges; maga nem játszik szerepet a csapda elsütésében. Gyakorlatban ezt úgy érhetjük el, hogy a földbe 45 fokos szögben egy 5–8 cm átmérőjű, 15–20 cm mély lyukat fúrunk: ebbe kerül a csali. Ez elé ássuk be a csapdát róka esetében úgy, hogy taposólemezeinek bal első sarka 13–15 cm távolságra legyen a mesterséges pocoklyuk alsó szélének közepétől. Az élesített csapdát a gatzól mentesített, megfelelő mélységű gödörbe helyezzük, taposólemeze alá pedig fűcsomót helyezünk, hogy megakadályozzuk a talaj aláfolását. Majd a golyós horgonyt leütjük, végül összekötjük a visszatartó kábellel. Ezután a csapdát és a horgonyt vékonyan, kb. egy-két centiméter vastagon elfedjük rostált földdel, homokkal. Ezt követően szűrősgallyakból terelőt készítünk, hogy a ragadozó a biztos fogáshoz kívánt irányból érkezzon; ehhez természetesen a szélirány figyelembevétele is fontos.

Az elhelyezéshez használatos szerszámok: a golyós horgony leverésére szolgáló rúd, kiskapa, palántázókanál vagy lyukfúró, kőműveskalapács, rosta, ecset. Alkalmazható csalik: belsőség, hús, hal vagy bármilyen egyéb, a ragadozók számára vonzó „illatú” dolog: halkonzerv, májkrém, tepertő – amihez éppen hozzájutunk.

A csapda előnyei közül talán elhelyezhetősége a legszármottevőbb. Mivel kisméretű, földdel takart, így szinte észrevehetetlen a fémgyűjtők és laikusok számára. Nyugodtan telepíthetjük akár az út mellé is, a rókák kedvelt közlekedőhelyei közelébe. Szelektív, amit nem-

csak módszerével, hanem az élve fogással is kiegészít, ezáltal „kutyas helyeken” is balesetmentesen, nyugodtan alkalmazható. Napi hajnali ellenőrzésével az állatnak felesleges stresszt nem okozunk, a kábel a forgókapcsoknak és a beépített rugónak köszönhetően sérülés nélkül tartja vissza a fogott állatot, a kihelyezés technikájából adódóan leggyakrabban a jobb mellső lábánál fogva. Ára jóval alatta marad az ismert és forgalmazott hasonló csapdákénak: egy hatyúnyak árából három ilyen darab vásárolható. Fogási aránya pedig eléri, sőt talán meg is haladja ezek értékeit.

Elhelyezésekor az uralkodó szélirány nagy segítségünkre van, azonfelül vonszalék készítésével is fokozhatjuk eredményeinket. A csapda teljes szagtalanítása alapvető feltétel. Használata során fokozatosan tanulhatunk, több trükköt is alkalmazhatunk. Minél több darab használata ajánlott, így nagyobb területet is „rókátlaníthatunk”; telepítése csak 5–6 percet vesz igénybe, ezért egy nap alatt nagyon sok letelepíthető, ellenőrizhető.

Hátránya a fagyérzékenység, ezen azonban só, fagyálló vagy viaszolt homok felhasználásával tudunk segíteni. A csapda ezek nélkül is könnyedén telepíthető tavasszal és a kora őszi migráció során. Eredményes működtetéséhez kellő szakértelem szükséges, tanulásal, a tapasztalatok cseréjével jelentősen növelhető a fogások száma.

Kanadában és több uniós tagállamban sikeresen alkalmazzák. Ismereteim szerint, tűzokvédelmi területein, a Hortobágyi Nemzeti Park hazánkban az elsők között kezdte meg használatát. A csapdák beszerzésekor érdemes odafigyelni arra, hogy eszközeink és tartozékaik eredeti kanadai gyártmányúak legyenek, hiszen hatékony és kíméletes működésük csak ebben az esetben garantált; ezért célszerű a gyártó magyarországi képviselőjétől beszerezni őket.

Véleményem szerint a hazai ragadozógazdálkodás a bemutatott visszatartó kábeles csapdák használatának széles körű elterjedésével jelentős fejlődést érhet el. Segítségükkel időben tudnánk megfelelő ragadozóállomány-sűrűséget elérni és szinten tartani a vadászterületeinken.

*Török Pál
hivatásos vadász, Farmos*

Miért zöldebb a szomszéd kertje?

(Pest megyei hivatásos vadászok tanulmányúton Alsó-Ausztriában és Burgenlandban)

2013. április 3-án az OMVK Fővárosi és Pest Megyei Területi Szervezete szakmai kirándulást szervezett a csapdázásban élenjáró hivatásos vadászok részére a Magyarországgal szomszédos Burgenland Nezsideri járásába (Bezirk Neusiedl am See), valamint az Alsó-Ausztriában található pillichsdorfi csapdaparkba, hogy tevékenységüket az ott látott újabb elemekkel egészíthessék ki.

A szakmai tanulmányút annak a kamarai ismeretterjesztő tevékenységnek a része, illetve folytatása, amelynek célja a természetes apróvadállományok megőrzés és fejlesztését szolgáló, csapdázásra alapozott ragadozó-gazdálkodás, valamint a fenntartható vadbarát mezőgazdasági termelés népszerűsítése. Az elmúlt hét évben, a megyei hivatásosvadász-továbbképzéseken elhangzott figyelemfelkeltő előadásoknak, a térségi gyakorlati tréningeknek, valamint az aktívan csapdázó hivatásos vadászokat illető elismerések rendszerének köszönhetően, a csapdázás a napi gazdálkodási gyakorlat részévé vált az apróvaddal még gazdálkodó vadászatra jogosultak

körében. Azokon a vadászterületeken, ahol a túlszaporodott vadászható generalista ragadozók csapdázását évek óta rendszeresen, kellő intenzitással végzik, továbbá az élőhely állapota is kielégítő, az apróvadállományoknak az országos trendekkel ellentétes irányú növekedése figyelhető meg.

A látogatás célja volt, hogy az apróvadás szakemberek saját szemükkel láthassák az eddig csak hallomásból ismert, az angol és francia példákkal együtt emlegetett ausztriai vadászterületeket, valamint az ott folyó gazdálkodást. Annak érdekében, hogy az apró részletek is megismerhetők legyenek, a programon *dr. Köller Joachim* vadbiológus és szakújságíró tolmácsolása segítette a látogatók és házigazdák kommunikációját.

Az utazás első állomása a *Reinhard Stidl* csapdázó szakember által alapított pillichsdorfi csapdapark volt, ahol a résztvevők különböző csapdatípusok (műkotorék- és csőcsapdák, hagyományos és mágneses ládacsapdák, koffercsapdák, zsálukó csapdák, nyestfogó ládák, egérvárak és varjúfélék csapdái) közel 50 különböző, többségé-



ben házilag is elkészíthető változatát tekinthették meg. Az évszakhoz képest rendkívül hideg időjárás ellenére, tekintettel a helyszínen felmerülő kérdések sokaságára, a szabadtéri csapdaparki látogatás a tervezettnél hosszabbra nyúlt. Az itthon azóta megépített új csapdák igazolják, hogy nem volt haszontalan a fagyoskodás és a legtávolabbi programhely felkeresése.

Hogy mit érnek az előbb felsorolt eszközök a gyakorlatban, jól szemléltette *Franz Bartolich* és *Anton Németh* nickelsdorfi (Miklóshalma) és halbtorni (Féltorony) kerületvezető fővadászok terepi túravezetése. A nickelsdorfi határt járva, a rendkívüli apróvadbőség mellett szembeötlő volt a kisparscellás mezőgazdasági táj változatossága, a termesztett növények sokfélesége. A döntően kisparscellás gazdálkodás, az EU-csatlakozást követően bevezetett, 2008-ig végzett kötelező területpihentetés, valamint az agrár-környezetgazdálkodási programok testreszabhatósága és a gazdák körében való népszerűsége miatt az élőhely-gazdálkodás kevésbé jelent gondot az ausztriai vadgazdálkodóknak, mint a hazaiaknak. Bárány Waldbott-Bassenheim Pál egykori magánbirtokát és vadászterületét Féltorony határában azért látogatta meg a csapat, hogy tagjai a helyszínen láthassák, miként is kell az apróvaddal gazdálkodni

intenzív, nagyüzemi mezőgazdasági környezetben. A féltoronyi 2000 hektáros vadászterület 70 százaléka mezőgazdasági terület, ahol nagy teljesítményű gépekkel művelik meg az 50–100 hektáros méretű táblákat. A hazai mezőgazdálkodási gyakorlattal szemben lényeges különbség, hogy a gazdaság határában kivétel nélkül megmaradt, folyamatos fejlesztés és felújítás alatt áll a jól strukturált, cserjeszinttel is rendelkező, széles mezővédő erdősávok rendszere. Ezen túlmenően a vegyszerfelhasználás, különösen a parcellák szegélyterületein, elhanyagolható. Mindkét vadászterületen hangsúlyos a vad nyár végi időszaktól kora tavaszig tartó rendszeres takarmányozása, tavasztól őszig a víz biztosítása, valamint a segítőkkal együtt végzett csapdázás. A kerületvezető fővadászoknak 300–600 hektáronként egy-egy helyi vadász segítője van, ami jelentősen megkönnyíti számukra az akár több száz csapda napi ellenőrzésének, valamint a hasonló számban megtalálható etetők, itatók és szók feltöltésének feladatát. A tudatos, tervszerű vadvédelmi munka eredménye jó években egy-két hektáronként, gyengébb években pedig három-négy hektáronként teszi lehetővé egy apróvad elejtését. Elgondolkodva a túravezetők által elmondottakon, többekben felmerült a kérdés, miként hihetik el a hazai



vadgazdálkodók, hogy egy-egy hivatásos vadász (jellemzően hiányos felszereléssel) – még „papírvadőrökkel” kipótolva is – elégséges az apróvad megőrzéséhez egy átlagosan 5000–5500 hektáros területen.

A rövid, alig egynapos látogatás végére, mint azt egyesek megfogalmazták, nem sikerült megtalálni a bölcsék követ. Egyvalami azonban bizonyossá vált: minden résztvevő előtt: csak aprólékos, összetett, az élőhely védelmére, a vad gondozására, valamint a ragadozók korlátozására együttesen irányuló munkavégzés esetén számíthatunk sikerre.

A rendezők bíznak benne, hogy a látottak nagyobb célok kitűzésére és elérésére ösztönzik a kiránduláson részt vevő szakembereket, hiszen égető szükség van a harmonikus földhasználat, a vad- és környezetgazdálkodás hazai pozitív példáinak megteremtésére, bemutatására.

Hajas Péter Pál vadgazdálkodási szakmérnök

Megalakult a Magyar Csapdázó Egyesület

2013. február 14-én, a FeHoVa kiállítás K épületében, 22 alapítóval megalakult a Magyar Csapdázó Egyesület.

Az egyesület célja a legálisan csapdával vadászók hazai és nemzetközi képviselete. Céljainak megvalósítása érdekében az egyesület együttműködik minden állami, társadalmi és gazdálkodó szervezettel, továbbá más egyesületekkel és szövetségekkel, amelyek segítik az egyesület működését és célkitűzéseinek megvalósítását. Az egyesület feladatai: érdekvédelem; érdekképviselet; a hazai és nemzetközi vadászati és természetvédelmi szervekkel való kapcsolattartás; a csapdázás fejlesztését szolgáló kutatás és ismeretterjesztés; oktatás; a csapdázást elfogadtató, népszerűsítő bemutató anyagok, kiadványok létrehozása, támogatása; rendszeres szakmai találkozó szervezése.

Az egyesület tagja lehet minden olyan természetes személy, aki egyetért az egyesület célkitűzéseivel, elfogadja az egyesület alapszabályát, valamint fizeti a tagdíjat, és rendelkezik a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény végrehajtásáról szóló 79/2004. (V. 4.) FVM-rendelet 8. mellékletében meghatározott közép- vagy felsőfokú vadgazdálkodási-vadászati képzettséggel, képesítéssel. A tagok felvételéről az elnökség dönt.

Az elnökség tagjai:

- elnök: *Farkas Tibor,*
- alelnök: *dr. Lehotzky Pál,*
- titkár: *Hajas Péter.*



Az UNESCO a magyar solymászatot a világörökségek sorába emelte

A Magyar Solymász Egyesület 1939-ben alakult olyan neves szakemberek közreműködésével, mint *Nemeskürri-Kiss Géza*, *Nadler Herbert*, *Fábián Gyula*, *Bástyai Lóránt*. A gyakorlati solymászat terén, európai szinten elismert szakember volt *Galántai Lelovich György*, aki vadlúdra és gémre vadászott kitűnően idomított madaraival. Ezt a gyakorlati és szellemi örökséget ápolta az egyesület mindenkori vezetősége. Munkájuk elismerése volt, hogy a Nemzeti Erőforrás Minisztérium minisztere, *dr. Réthelyi Miklós* úr 2010. szeptember 17.-én a solymászatot a Szellemi Kulturális Örökség Magyar Nemzeti



Bizottság javaslata alapján a Szellemi Kulturális Örökség Nemzeti Jegyzékére felvette.

*Tóth János*nak, a Magyar Solymász Egyesület elnökének és solymásztársainak munkája eredményeként, az UNESCO Szellemi Kulturális Örökség Bizottságának döntése alapján, a Magyar Solymászat 2012 decemberében felkerült az UNESCO listájára mint az emberiség szellemi kulturális örökségének része.

Gratulálunk munkájukhoz, sok szép eredményes pedzést kívánunk.

Szabó László

A méregnek mindig a vadász issza meg a levét

Bárki, bárhol, bármiért mérgez, a vadászok isszák meg a levét.

Ha másért nem, azért, mert rájuk fogják. De leginkább azért, mert ők is mérgeződnek. Vadászok kérték, hogy mondjam el a többi vadásznak is a következőket.

Ha a méreg kikerül a természetbe, bekerül a táplálékláncba. Biztosan bekerül, és biztosan továbbjut az élelmiszerláncba is. Hogyan? Valaki valahova kihelyez valamit. Ha már ott van, a vadászható vadba is átjut. A mérgezett csirkefejet, tojást, őz-, nyúl-, macska-, kutyahullát, belsőséget nemcsak a róka, a dolmányos varjú, a holló, az egerészölyv és a sas eszi meg, hanem megeszi a vaddisznó, a vaddisznót pedig az ember. Aki vaddisznót eszik, az többnyire vadász. Nem is egyedül eszi meg, legalább családostul, barátaival. De bekerülhet a közfogyasztásba, éttermekbe, élelmiszerboltokba. Sokan megehetik. Aki állatot mérgez, potenciális tömeggyilkos!

Akkor is, ha a mindig tömeges állati mérgezésnek nem mindig közvetlen tömeges emberi mérgezés az eredménye. Több emberi haláleset történt már emiatt. Erről a *dr. Zacher Gábor*tól kapott adatok tanúskodnak: a 80-as évektől idáig több mint húsz esetben mutattak ki olyan hatóanyagot erdőben talált emberi hullákban, melyet szándékos állati mérgezéseknél szoktak használni.

A fácán belecsipegethet az állati eredetű csaletekbe is, de az őz nem eszik sem csirkefejet, sem döglött rókát, mégis gyógyítottunk már olyan őzet, amely egy ilyen tápláléklánc során mérgeződött, és a labor kimutatta belőle a hatóanyagot. A legtöbb szándékos mérgezésre használt szer ugyanis kontakt módon, tehát közvetlen érintkezés útján is hat. Elég, ha az állat beleszagol a mérgezett valamibe, hozzáér, és a méreg bőrön, orron, szájnyálkahártyán át is felszívódik. Nem beszélve arról, hogy egy arra kiránduló szülő kisgyereke esetleg hozzányúl az ilyen cucchoz. Nem kell lenyalnia a kezét...

Van egy vadász barátom, állatorvos, aki tudatosan egészségesen táplálkodik, főleg a maga által lőtt



„bio”-vadat eszi, évtizedek óta. Egy reggel felkelt és nekiment az ajtófélfának, majd rájött, hogy az autózvezetés sem megy úgy, ahogy előtte való nap. Látás- és egyensúlyozás-, koordinációs zavarai voltak, több hónapig volt kórházban. Máig nem tudja, mi volt a baja, de mérgezésre nem vizsgálták. Pedig az ólommérgezés teljesen hasonló tüneteket okoz, ami a sok vadhúst fogyasztóknál kézenfekvő, de más (itt nem akarok tippeket adni), gyorsan ható mérgeknek is van teljesen ehhez hasonló tünete.

Bizonyos szándékos mérgezéseknél használt mérgek nagyon mérgezőek, és azonnali halált okoznak a célállatban, nemkülönben az azt elfogyasztó másodlagos, harmadlagos vagy többszörös fogyasztóban is.

Ha ebből a sorból valamelyik láncszem nagyon keveset vett fel, életben maradhat, mivel a méreggel szembeni tűréshatár (annak ún. letális dózisa) fajok szerint változó, de egy ideig, túlélés esetén is, olyan mennyiségben tartalmazhat mérget a húsa, amely más fajok számára akár halálos adag is lehet. Ezért jut messzebb a csaletektől a róka, mint a madarak. A messzebb is jutott rókát megevő sasok hullája viszont közvetlenül a róka mellett szokott lenni.

Nemcsak minőségi, mennyiségi kérdés is a túlélés. A toxikus és letális dózist mg/testtömeg-kilogramm-ban adják meg, az elfogyasztott méreg és az azt elfogyasztó élőlény testtömege szerint. Minél nagyobb

állat eszi meg, annál tovább bírja. Ha egy vaddisznó eszi meg azt a csirkefejet, amely egyébként elvisz egy rókát, akár életben is maradhat. Pedig a disznó érzékenyebb ugyanarra a szerre, mint a róka, de attól függ, mekkora a disznó. Még inkább, ha másodlagosan fogyaszt belőle, azaz a döglött rókát vagy varjút eszi meg, vagy eszik belőle. De megbetegszik, figyelmetlenebb lesz, könnyebb elejteni (és tudjuk, hogy egy vad csak végstádiumban mutat tüneteket!), a vadász nem is veszi észre, örül neki, hazaviszi – és megesi.

Aki, mondjuk, csak rókát akar mérgezni, nem mada-
rat, és kirakja az átereszbe a mérget este, reggelre pedig beszedi a hullákkal együtt, egyáltalán nem biztos, hogy megtalálta a messzebbre jutott rókát, melyet még az este megehetett a disznó.

Más mérgek csak az elsődleges fogyasztás esetén okoznak dózis függvényében halált – ám másodlagosan, harmadlagosan és sokadlagosan is mérgeznek, nem halálosan, de hatásuk összeadódik. Ezek is terjednek a táplálékláncsal, és feldúsulnak benne. Bennünk is. Lehet, hogy évekig, évtizedekig tart, amíg megbetegszünk, de ez biztosan bekövetkezik, mert ez a fajta mérge soha nem ürül ki sehonnan, mindig csak gyűlik-gyűlik, míg nem eléri a kritikus szintet. De akkor már késő.

Mi az a méregmennyiség, amely az emberre is veszélyes? Ami az állatra mérgező, az emberre sem közömbös. De ami az állaton nem látszik, attól még veszélyes az emberre.

A Szent István Egyetem Állatorvos-tudományi Karának Gyógyszertani és Toxikológiai, valamint Élelmiszer-higiéniai Tanszékén végzett kísérletek során a kollégáimmal tudományos vizsgálatokkal bizonyítottuk, majd szaklapokban, konferenciákon közzétettük,

hogy a kevés mérget felvett, látszólag egészséges állat húsában az emberre veszélyes mennyiségű mérge lehet. Ezért az élelmiszer-biztonsági monitoringvizsgálatok közé felvették a leginkább használt mérgeket a lőtt vad forgalmazása terén. Ez azt jelenti, hogy ha a lőtt vadból kötelezően vett mintában megtalálják a mérget, az összes, azon a 15 km sugarú körben lévő területen elejtett vad csak egyedi laborvizsgálat után kerülhet fogalomba, ami több hét idővesztésbe és egyenként több tízezer forint költségbe kerül, rontva a vadhús-forgalmazás gazdaságosságát.

Tehát bárki más gazdálkodó tette is ki a mérget, bármilyen célból, a területileg illetékes vadászatra jogosult látja annak kárát a vadhúsforgalmazásban és a tagság egészségének veszélyeztetésével. Ezért a vadászok alapvető érdeke, hogy a természetvédelemmel, az állategészségüggyel és a bűnüldözési szervekkel közösen lépjenek fel a szándékos mérgezésekkel szemben.

A mérgek birtoklása is bűncselekmény, használatuk méreggel való visszaélés, állatkínzás, orvvadászat, védett fajok elpusztítása esetén természetkárosítás. Külön-külön és halmozottan is több év börtönnel sújtható bűncselekmény, melyet nem kéne kockáztatni a tévedésből lemérgezett védett fajok miatt, de saját egészségünk és a vadászok jó hírének megőrzése érdekében sem. Amikor van más, hatékony és gazdaságos megoldás a szőrmés és tollas kártevők célzott visszaszorítására: a lőfegyver mellett ilyenek a legálisan kapható és használható élve fogó csapdák.

*Dr. Déri János
állatorvos, vadgazdálkodási szakmérnök, sportvadász
Madárkórház Alapítvány, Hortobágy*

Tagfelvétel

Vadásztársaságunk 1998-ban veszítette el a vadászterületét, azóta „bérkilövő” társaságként működik. Taglétszámunk az évek folyamán nagyon lecsökkent, ezért döntöttünk annak megújítása mellett. (Jelenlegi tagjaink jó részt Budapesten és Pest megyében laknak, vadászatainkat is a megye területén szervezzük.)

Keressük azokat a vadászatban némi tapasztalattal bíró vadásztársakat, akik szívesen csatlakoznának egy jó kedélyű vadászkompániához, és megosztanák velünk szerény vadászati lehetőségeinket.

Érdeklődni a 06-70-540-4584 számon lehet!

Négy évszak vadásztáborok a katalinpusztai kirándulóközpontban

2012-ben is sikeresen megrendeztük IFJÚSÁGI VADÁSZTÁBORAINKAT. Mindkét alkalommal (1. *Gróf Nádasdy Ferenc tábor*: 07. 16 – 22. – ig., 2. *Dr. Bertóti István tábor*: 07. 30 – 08. 05 - ig.) az Ipoly Erdő Zrt. Katalinpusztai Kirándulóközpont és Erdei Iskolája adott otthont táborlakóinknak. Mind az időpont, mind a szálláshely kiváló választásnak bizonyult.

Az előre megtervezett tematikusan felépített programsorozat már hosszú évek óta majdnem ugyanaz, de minden évben egy kicsit más. Ragaszkodunk a tábor szakmai programjainak tematikus felépítettségéhez, a megbízható és gyermekszerető munkatársainkhoz és a nagy szakmai elhivatottsággal és tudással bíró előadóinkhoz. Idei táborhelyünk, a Katalinpusztai Kirándulóközpont az elkövetkező években jó helyszínül szolgálhat a vadásztáboroknak. Jól felszerelt szálláshely, finom ellátás és pazar környezet várta a táborba érkezőket. Természetesen teljes megszállás alá vettük az egész objektumot. Igazi vadászlázzal vártuk az ismeretlen vadászmezők meghódítását. Szálláshelyünk természetes és épített környezete ismét tartalmasabbá varázsolta minden napunkat.

A több éve velünk táborozó gyerekek újra egymásra találtak és izgatottan várták az előttük lévő vadásztáboros hetet. A jelentkezők többsége viszont előzőleg még soha sem volt táborban, most voltak először hosszabb időre távol szüleiktől. Kicsit megszeppenve, majd a kezdeti visszafogottságukat túllépve igyekeztek beilleszkedni kis csapatunkba. Régi barátaink sokat segítettek ebben! Az ő hozzáállásukat, bátorságukat és közvetlenségüket utánozva, ők is hamar részesei lettek minden izgalmas programnak és megoldásra váró feladatnak.

Hagyományainkhoz híven, most is kiemelten foglalkoztunk a hazai vadászható vadfajainkkal és vadászati módjukkal, a hivatásos vadász munkájával, kis-

ragadozóinkkal, a természetjárás szabályaival, tájékozódással, erdészeti és vadgazdálkodási ismeretekkel, ragadozó-madarainkkal, vadászkutyák idomításával, a vérebvezető munkájával, állathangok utánzásával és szarvasbőgéssel, valamint a vadászkürt jelekkel. A gyerekek érdeklődéssel vettek részt minden foglalkozáson. Így alaposan megismerkedhettünk a tábor névadójának életével és munkásságával, a vadászújság szerkesztés rejtelmeivel, a sikeres őzhívás és vadfotózás fortélyaival is. Főleg a fiúk körében mindig népszerű időtöltésnek bizonyul a vadászfegyverekről tartott bemutató, a lövészet és az íjászat. Lelkesen barangoltuk be közösen a közeli erdőket, túráztunk a Gyadai tanösvényen, megmáztuk a Naszály hegyet (nehéz túra volt), esti és hajnali vadlesekre jártunk, éjszakai túráztunk. Buszos kirándulás keretében vadászati emlékhelyeket koszorúztunk, méhészkedtünk, és bepillantást nyertünk az Ipoly Erdő Zrt. erdő és vadgazdálkodási, közjóléti és ökoturisztikai tevékenységeibe. Kis vízi gatteren fűrésztünk egy mini farönköt, megvizsgáltuk a tóban és a patakban rejtőzködő apró élőlényeket, közben pedig rengeteget tanultunk az erdőről, mezőről, természetjárásról, védett értékeinkről és természetesen arról, hogy kiből lehet igazi vadász. Megtanultuk együtt elénekelni a vadászhimnuszt, vaddisznógulyást főztünk, métáztunk, váltóversenyeztünk, vadász jeleneteket adtunk elő és vadásztörténeteket meséltünk egymásnak. Az utolsó esti közös programunk minden évben nagyon szórakoztató, főleg nekünk felnőtteknek. Miért? Mert itt mi vagyunk a nézők, a gyerekek pedig az előadóművészek. Igazán különleges élmény látni a közös munkájuk eredményét (táncokat, verseket, énekeket stb.), miközben felfedezzük gyermeki lelkesedésüket és egyénenként változó kreativitásukat.

Az utolsó nap programja a csapatverseny eredményhirdetése és a táborzárás. Ezt természetesen mindig

kíváncsian és izgatottan várjuk mindannyian. Itt talál-
nak ugyanis gazdára az elismerő oklevelek, emléklapok,
könyvek, újságok, kiadványok és ajándékok. Itt vagyunk
együtt utoljára, és innen búcsúzunk el egymástól és a
szép tábortól. Végezetül, jól „megfenyegettük” egymást:
jövőre sem lesz ám vadásztábor nélkülünk! Reméljük,
hogy valóban így lesz!

A gyerekek és a tábor szervezői külön köszönetüket
szeretnék kifejezni Nagy István titkárnak (OMVK Fő-
városi és Pest megyei Területi Szervezete), dr. Köller
Joachim szerkesztői munkatársnak (Nimród vadászúj-
ság), Dobó István váci erdészetvezetőnek, Guzsik Alfréd
vadászati főfelügyelőnek és Lengyel László közönség-

kapcsolati vezetőnek (Ipoly Erdő Zrt.), Ujhelyi Tamás
főszerkesztőnek („A vadászkutya” szaklap), Fácányi
Ödön elnöknek (OMVK Vadászati Hagyományokat
Ápoló és Kulturális Bizottság), id. Kemenes Miklós
elnöknek (Börzsönyi Borostyán Vt.), a Vidékfejlesz-
tési Minisztériumnak, Heil Attila hivatásos vadásznak
(Dunakanyar Kittenberger Kálmán Vt.), Forrágy Csaba
fotóművésznek és Fehér Attilának (Jászszentandrás) -
önzetlen munkájukért, támogatásukért és a gyerekek-
nek felajánlott ajándéktárgyakért.

*Kemenes Rita
táborvezető*





VADÁSZATI-TERMÉSZETISMERETI NYÁRI TÁBOROK!



Országos Magyar Vadászkamara
Fővárosi és Pest megyei Területi Szervezete

Nagyon sok élmény és valódi kalandok várnak ismét rátok!

Hagyományainkhoz híven, a 2013. évben ismét megrendezzük ifjúsági VADÁSZTÁBORAINKAT!

A felnövekvő vadásznemzedékkel, táborunk lakóival minden évben felújítjuk és megkoszorúzzuk a környék vadászati emlékhelyeit. Célunk a vadgazdálkodás, vadászati hagyományaink megismertetése, valamint a vadászati kultúra ápolása.

Az egyhetes, bentlakásos táborokat az idén az IPOLY ERDŐ Zrt. katalinpusztai kirándulóközpontjában rendezzük meg.

A hajnali és esti vadlesek, íjászat, solymászat, tanösvény, éjszakai túra, lövészet, trófeabírálat, vadnyomismeret, növény- és állatfelismerés, vízvizsgálat mellett sok-sok érdekes programmal várjuk a régi táborozóinkat, valamint az erdészet, természetismeret és vadászat iránt érdeklődő *fiúkat és lányokat* egyaránt.

A táborok időpontjai: **LELOVICH GYÖRGY Vadásztábor: július 15–21-éig.**

DR. NAGY ENDRE Vadásztábor: július 29-étől augusztus 04-éig.

Szállásunk a fővárostól mindössze 50 km-re található, új építésű katalinpusztai kirándulóközpont és erdei iskola lesz. A központ természetes környezetével, parkjával, szalonnasütő helyével, sportpályáival kedvező lehetőséget nyújt a korábbiakhoz hasonlóan színes programjaink megvalósításához.

A részvételi díj 35 000 Ft

Jelentkezési lap: www.negyevszakprogram.hu

Jelentkezés és bővebb információ miatt várjuk hívásaitokat a 06-20-451-9053 vagy a 06-20-252-3686-os telefonszámokon!

Gerje menti együttműködés

A Gerje menti vadásztársaságok – változó helyszíneken – évek óta közösen rendezik a vadásznapiakat, együttműködésük egyre szorosabbá vált. Ez az együttműködés és a vadgazdálkodást illető közös gondok megoldásának igénye vezetett oda, hogy öt vadásztársaság, egy erdőgazdaság, egy kúrtegyüttes és hét magánszemély 2013. április 6-án, a történelmi vadászházban – gondos előkészítést követően – aláírta a **Gerje Menti Vadásztársaságok és Vadászok Szövetsége** alapító okiratát.

Az önmagát „valódi civil szervezet”-ként meghatározó szövetség célja a természetvédelem, a környezetudatos gondolkodás támogatása, a tagok érdekeinek képviselete, a vadászati kultúra fejlesztése, az etikai szabályok és vadász hagyományok megőrzése, a vadgazdálkodás mind eredményesebbé tétele.

A megválasztott vezetőség:

elnök: *Fehér Sándor*,

titkár: *dr. Ricza Ferenc*,

szervezési alelnök: *Csontos Csaba*,

gazdasági ügyekért felelős alelnök: *Rubi Károly*,

kommunikációért felelős alelnök: *Mihály János*.

A szövetség alakuló ülését megtisztelte jelenlétével *Szabó Ferenc*, a Vidékfejlesztési Minisztérium főosztályvezető-helyettese, *Dégi Zoltán*, a NEFAG Zrt. vezérigazgatója, *Rácz Gábor*, az OMVK Fővárosi és Pest Megyei Területi Szervezetének elnöke, *Oláh Csaba*, a Vadászati Kulturális Egyesület elnöke, valamint *Rózsa G. Róbert*, a megyei vadászszövetség elnöke.

Kern Mihály 1928–2013.

„Ne gyászolj! (...) Felejts el engem addig a határig, amíg már nem zavar a rám való emlékezés. Egészen ne! Az fájna! De legyen én köröttem valami szelíd és nem bántó emlék, olyan, akire jólesik gondolni, de már nem könnyeztet meg. Ne úgy jussak az eszedbe, hogy belerándulj a fájdalomba, hanem úgy, hogy elmosolyodj.”

(*Szabó Magda*)



Idén ünnepli megalakulásának

25



ÉVES

évfordulóját



Idén ünnepli megalakulásának
25. évfordulóját
az ország legnagyobb terület nélküli vadásztársasága
a VADCOOP Bérkilövő Vadásztársaság.

A jubileumi évben az új belépőknek rendkívüli kedvezményt biztosítunk.
Az egyszeri belépési díj csupán:

25,000.- Ft.

Az országos szervezettel rendelkező egyesület tagjaik részére évi 76,000.-Ft tagdíj ellenében öt apróvad vadászatot (mezei nyúl, fácán, vadréce) biztosít. Ezen kívül egy nagyvad lelövés díját is fizeti a társaság. Igény esetén térítés ellenében további vadászatok is szervezünk.

A Vadcoop Bvt. tisztelettel várja minden természetet és vadászatot kedvelő jelentkezését tagjaik sorába.

Részletes tájékoztatás honlapunkon: www.vadcoop.hu

Személyes kapcsolatfelvétel a társaság irodájában:
1113 Budapest, Bocskai út 43-45 sz. 11.lh. 2. em. (H-Sz-P).
Tel.: 06/1-365-1005

Érdemes Vadcoop tagnak lenni. Várjuk jelentkezését.

A Vadcoop Bvt. Vezetősége.



HUBERTUS Vadásziskola

A vadásszá válásának első lépéseit profik segítik igazi vadász miliőben.

Az Állami Vadász- és Fegyverismereti Vizsgára felkészítő tanfolyamunkon több évtizedes oktatási és vadászat-vadgazdálkodási gyakorlattal rendelkező előadók, neves szakemberek (a tananyagok szerzői) segítik a résztvevők fölkészülését. A 70 órás program elméleti részét szombat délelőttönként tartjuk Gödöllőn a Hubertus Kft. Tantermében (cím: Gödöllő, Dózsa György út 28.).

Az összes óraszám közel harmadát a gyakorlati ismeretek és készségek elsajátításával a lőtéren és a terepen töltik a hallgatók, nagy tapasztalattal rendelkező

szakemberek vezetésével. Ekkor sajátíthatják el a biztonságos fegyverkezelés alapjait és ismerkedhetnek meg (többek között) a vadászat módszereivel. A 70 óra nem kevés, de szükséges a sikeres vizsgához! A hallgatóink kedvezményes áron vásárolhatják meg a felkészüléshez szükséges valamennyi tananyagot. A HUBERTUS Vadásziskolában tanuló hölgyek – külön kedvezményként – ajándékban kapják meg a könyveket (Vadásziskola, Az Állami Vadászvizsga tesztkérdései, Amit a fegyverismereti vizsgán tudni kell)!

Mezőőri tanfolyamot évente több alkalommal szervezünk!

További információ a honlapunkon!

Érdeklődés, jelentkezés: HUBERTUS Kft. Reg. szám: 13-0473-04

2100 Gödöllő, Dózsa György út 28. (Gubritzky Mária)

Tel: (+36) 28-610-975, (+36) 30-228-42-81

fax: (+36) 28-610-980 • e-mail: hubertus@hubertus.com



KIADVÁNYAINK

• Vadásziskola	6490 Ft
• Az Állami Vadászvizsga tesztkérdései	2490 Ft
• Amit a fegyverismereti vizsgán tudni kell (2012 átdolgozott kiadás)	2490 Ft
• Dél-Afrika nagyvadjai	490 Ft
• Mezei nyúl	990 Ft
• A Duna-delta könyve	1490 Ft
• Vadászatszervezés, vadászetika	3900 Ft
• Amit a nagyvadról tudni illik (DVD)	4690 Ft



www.hubertus.com
www.hubertusvadasziskola.hu

Programok a megyében 2013-ban

◻ Vadásznapiok ◻

Fóti vadásznapi	május 25.	Fót
Kóhalmi kopjafaünnep	június 2.	Bugyi
Kittenberger Kálmán-vadásznapi	június 23.	Nagymaros
Magyar-szlovák vadásznapi	szeptember 14.	Nagybörzsöny
Gerje menti vadásznapi	október 5.	Pusztavacs

◉ Rendezvények ◉

OMVK Fővárosi és Pest Megyei Területi Szervezetének tisztújító közgyűlése	június 8.	Budapest
Vadászok és Természetvédők Fővárosi és Pest Megyei Szövetségének beszámoló közgyűlése	június 8.	Budapest

Hirdetési rovatunkba várjuk cégek, vállalkozások térítéses hirdetéseit. Apróhirdetés rovatunkban a vadászkamara tagjai térítésmentesen hirdethetnek (fegyver, vadászkutya, vadászati lehetőség stb.)!

Főszerkesztő: Nagy István

Szerkesztőség tagjai: Rácz Gábor

Rózsa Róbert

Kemenes Miklós

Guzsik Alfréd

Címlapfotó: Utassy György

Nyelvi lektor: Gellér Tibor

Kiadja a Dénes Natur Műhely Kft.

Felelős kiadó: Dénes Rita

Megjelent 10 900 példányban

Nyomás: Mester Nyomda Kft.

Szerkesztőség címe: 1051 Budapest, Nádor u. 34. Tel: (06-1) 311-9608; e-mail: omvkpest@t-online.hu

JÓ VADÁSZATOT!

